
The book cover features a close-up of a young elf girl with long, wavy, light brown hair. She has large, expressive blue eyes and a serene expression. Her hair is adorned with a decorative headpiece made of braided silver or metal, intertwined with green leaves and small purple flowers. A dragonfly with translucent wings and a dark body is shown in flight in the center of the cover. The background is a soft, ethereal landscape with a blue and green color palette, featuring various flowers, including blue and purple ones, and green foliage. The overall style is whimsical and magical.

Aniela
Leyová

Lia
a království Elfů
Moc krystalů

 P R E S S

Lia a království Elfů

Moc krystalů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Aniela Leyová
Lia a království Elfů
Moc krystalů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Aniela
Leyová

Lia

a království Elfů
Moc krystalů

 P R E S S

© 2020 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
www.dtv.de
Translation © Sarah Dobiášová 2024
Illustrations © Max Meinzold 2024
Designed by pikisuperstar / Freepik

ISBN tištěné verze 978-80-264-5432-8 (1. zveřejnění, 2024)
ISBN e-knihy 978-80-264-5442-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-5451-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5452-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Obsah

Úder blesku.....	7
Hromová rána	15
Rozruch kolem jahodové zmrzliny	20
Neviditelná dcera	26
Divoles.....	33
Skok do louže	41
Elfí kouzla	46
Pláštevi nočního letu.....	54
Spletité cesty.....	65
Slavnostní opojení	75
Smím prosit?.....	82
Tanec měsíčního svitu	88
Náročné ráno	99
Past.....	113
Profesorka Třepotavá	120
Uvnitř diamantu	125
Skleník plný přátel.....	133
Ludmila	141

Modrá hodinka	148
Horká linka	154
Stopa	161
Co se skrývá ve tmě	167
Zmatek	176
Odhalení	184
Nové jméno	193
Dobře chráněné tajemství	202
Luxusní pyžamový večírek	211

Úder blesku

Au, pomyslela si Lia. Ten puk mě doslova knokautoval. To má člověk z toho, když po těláku ještě sám trénuje hokej v městském parku.

Poslední, co si Lia pamatovala, byla rána, kterou dostala do hlavy. Pak se vysílání jaksi přerušilo. Tvrdý plastový míček se musel odrazit od kmene stromu a udeřit ji přímo do čela.

Zkusila si opatrně nahmatat bouli na čele.

Žádná boule tam ale nebyla... I tak to ale byla bezpochyby jen otázka času, než bude vypadat jako jednorozec v pubertě.

Teď se hlavně musela dostat zpátky do vzpřímené polohy. Ležela na zádech rozvalená uprostřed městského parku, nohy i ruce roztažené daleko od těla.

Bylo jaro a letos poprvé se udělalo hezky.

Sice si ke cvičení našla klidné místo mezi starými stromy, ale i tak ji mohl někdo vidět. Do parku se čas od času po vyučování zatoulali někteří spolužáci – kdyby ji tu našli, jak leží rozplácnutá na trávníku jako nějaký platýs, protože ji trefil její

vlastní míč... Grrr. Už tak bude ostatním těžko vysvětlovat, proč jí mezi obočím vyrostl takový roh.

Ne, nemůže tu jen tak ležet.

Zkusila se posadit, ale nešlo to. Měla pocit, jako kdyby žádná část jejího těla nebyla na svém místě. Možná, že ta rána byla silnější, než myslela.

Lia si se sténáním sáhla na obroučky brýlí, aby si je narovnala na nose. Dělal to tak vždycky, když byla rozčilená.

Jenže na nose žádné brýle neměla.

Do háje, ještě tohle!

Asi jí při té ráně spadly do trávy a pokud si nedá pozor, ještě je rozmačká.

Přimhouřila oči a pohled se jí postupně zaostřil. Její krátkozraké oči viděly najednou mnohem lépe než kdykoliv předtím. Možná, že taková rána do hlavy může být i k něčemu dobrá, pomyslela si.

Přímo nad její hlavou vykukovalo zpoza řasovitých mraků slunce... Lia si všimla, že na stromech už vyrašily první lístečky... a pak se v jejím zorném poli objevil její vlastní obličej.

Ano, zcela jistě to byl její vlastní obličej.

Pozorně si ji prohlížel zpoza jejích ztracených brýlí.

A to uprostřed byl bezpochyby její pršáček posetý pihami a pusa, o které mamka tvrdila, že ani trochu nevypadá, jako kdyby se do ní vešel banán napříč.

Úsměv na její tváři byl ale teď tak široký, že by možná dokázala slupnout i dva banány vedle sebe.

„Všechno v pořádku?“ otázala se její pusa.

„Myslím, že ne,“ odpověděla Lia. Asi mám těžký otřes mozku a vidím všechno dvakrát, pomyslela si s námahou. Ano, to znělo rozumně. Ten míč jí uštědřil pořádnou ránu, a proto teď měla tyhle legrační vidiny. Ostatní viděli hvězdičky, ona se zase dívala sama sobě do tváře.

„V otřesených mozcích se nevyznám,“ řekla její dvojnice a upravila si brýle, které jí seděly na nose nakřivo, „a ve zdvojevacích kouzlech očividně taky ne. Tvůj vzhled se neměl změnit vůbec, chtěla jsem si ho jen vypůjčit... Teď je z toho pěkná šlamastyka.“

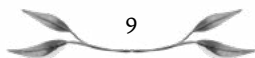
Situace byla čím dál bláznivější. „Musím k doktorovi, a to hned,“ zamumlala Lia a konečně se jí podařilo posadit. A při tom uhodila čelem do svého zrcadlového obrazu, což pořádně zabolalo. Z jednorozce bude tedy brzy dvojrožec.

„Takže se mi nezdáš,“ zabědovala.

Její dvojče si třelo čelo: „Jasně, že ne.“

„Co to má znamenat? Vypadáš úplně stejně jako já! Odřela sis dokonce i stejné koleno a máš na něm tu samou náplast s Mickey Mousem. Dostala jsem ji na hokejovém tréninku od paní Malé. Trapas.“ Lia si nemohla pomoci, natáhla ruku a cvrnkla do náplasti prstem.

Holka, která dřepěla naproti ní v trávě, vykřikla: „Pozor, to koleno pěkně bolí! A uklidni se konečně, musíme si teď spolu něco vyjasnit. Nejdřív ze všeho bys měla vědět, že my dvě si moc podobné nejsme. Přesněji řečeno, nejsme si podobné ani trochu. Jak už jsem řekla, to zdvojevací kouzlo se mi nějak nepovedlo. Vlastně se mi nepovedlo vůbec. Proto teď trčíš v těle, které

vypadá jednoznačně mnohem líp, než to tvoje původní, zatímco já se tu musím promenádovat tady s tímhle.“ Dívka rozmrzele přejela prstem po náplasti sna svém kolenu.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Larisa. Všichni mi ale říkají Lia,“ odpověděla Lia automaticky.

Dvojče se zachichotalo: „To sedí jako včely na květu.“

„Co sedí?“ zeptala se Lia zmateně.

„No přece tvoje jméno. Já se totiž jmenuju Asália Laliála Pergusta ze Stříbrovlas. Jenže to je moc dlouhé, a tak trvám na tom, aby mi všichni říkali Asália. No a Asália je zkráceně Lia.“ Asália se nepřestávala usmívat, natáhla se po Liině batohu a začala ho důkladně prohledávat.

„Hej, co to má znamenat?“ Lia byla stále ještě příliš překvapená na to, aby jí batoh prostě vytrhla z ruky.

„Hledám kosmetickou taštičku,“ prohlásila Asália. „V knížkách a časopisech se píše, že holky ze světa lidí mají něco takového pořád u sebe.“

Lia pokrčila rameny: „Možná, že jo, ale mně bude v létě teprve dvanáct. Mamka dostala záchvat, už když jsem jí oznámila, že chci barevný lesk na rty.“

„Potřebujeme zrcadlo. Á, tady je jedno v postranní kapse.“

„Fakt?“ Lia na něj úplně zapomněla, protože batoh dostala teprve nedávno. Její starý školní batoh s kometami jí ze dne na den začal připadat dětinský. A mamka souhlasila, že jí koupí nový. Měla totiž špatné svědomí, protože se zase stěhovali a chtěla Lie trochu ulehčit začátky v nové škole. Lie přitom to věčné

stěhování a nové začátky ve škole vůbec nevadily. Spíš naopak, život tak byl aspoň pestřejší.

„Tak teď se na sebe podívej do zrcadla. A pořádně.“ Asália podržela Lie zrcadlo před obličejem.

Lia vykřikla.

Ze zrcadla na ni hleděl úplně někdo jiný!

Nejen, že to byla úplně neznámá dívka, ale dokonce i úplně cizí bytost s velkýma modrýma očima, které vypadaly, jako kdyby se skládaly z mnoha jiskřících krystalků. Ta bytost měla nadpozemsky krásný obličej, orámovaný hřívou stříbrně se lesknoucích vlasů protkaných modrými pramínky, a hlavu jí zdobila stříbrná čelenka s krystaly, které se třpytily jako bílé hvězdičky.

Asália se zašklebila: „Není to špatný, co? Říkala jsem ti, že jsi na tom teď líp než já. I když...“ pozorně se na sebe zadívala do zrcadla, „vždycky jsem chtěla být flekatá. Těm flekům se říká pihy, že jo? Jednou jsem si je namalovala, ale byl z toho pěkný průšvih.“

„Kdo jsi?“ vydechla Lia. „Teda, chtěla jsem říct... Kdo jsem já?“

„Elfí princezna z ctihodné královské rodiny Aureliantů. Přesněji řečeno, dcera královny Fetánie Salíry Nox a jejího chotě Tetastise Rufura ze Stříbrovlas. To všechno je ale přece úplně jasné. Kdo jiný v celé Jinoříši vypadá tak úžasně jako já? Všimla sis urozeného tvaru mých lícních kostí? A mých rtů? Pro ty by se obyčejní elfové vzdali i svých sazenáčů.“

Elfí princezna? Ze Stříbrovlas? Lia si vjela rukama do vlasů, přemožená tím přívalem sebevědomí, o kterém si nebyla jistá, jestli

není částečně výplodem choré mysli. Její nové vlasy byly mnohem hedvábnější a jemnější. Pak se dotkla stříbrné čelenky.

„Opatrně s tou čelenkou,“ napomenula ji Asália. „Teď ji máš nakřivo. Kdyby to viděla moje vážená matinka, dostaly bychom pěkně vynadáno. Vlastně ne my. Jenom ty.“ Zdálo se, že se Asálii ta představa zamlouvá.

Zato Lie se to i navzdory korunce, kterou měla na hlavě, nezamlouvalo vůbec. „To je katastrofa,“ prohlásila její nová ústa. Dokonce i její hlas byl nějak cizí a zněl spíš jako ptačí cvrlikání.

„Nepřeháněj“, prohlásila Asália lehkovážně. „Máš štěstí, že to moje kouzlo nevyšlo podle plánu. Pak bys to totiž pořád byla jen ty a nudila by ses tu na téhle louce úplně sama. Takže můžeš být ráda, že trčíš zrovna v mém těle.“

Lia zaváhala, pak se ale přece jen odvážila pohlédnout dolů na své nové tělo. Byl to jen kratičký pohled, protože se jí udělalo trochu špatně.

Nedokázala říct, jestli nohy, na které hleděla, byly její nebo ne. V každém případě už na sobě neměla kratasy, ale lesklé legíny, přes ně měla šaty z jakéhosi materiálu, který vypadal, jako kdyby pocházel z jiného vesmíru. Šaty byly zakončeny šikmým lemem, na bocích upevněným velkými uzly. Na nohou už neměla botasky, ale kotníčkové botky, které vypadaly jako ponožky a byly vyrobené z tak jemné kůže, že je skoro ani necítila. Opatrně si prohlédla ruce. Skutečně. Kůže na nich měla barvu maminčina porcelánu a leskla se. Pihy zmizely.

Lia byla ráda, že sedí na zemi: „Je mi špatně.“

„Samým štěstím?“ zeptala se Asália, údajná elfí princezna.

„Ne, protože mám ten největší otřes mozku, jaký jen můžu mít.“

Lia se postavila a hodila si na záda svůj batoh. Stále ještě se trochu motala. Začala se rozhlížet kolem. Hledala hokejku. Ten hloupý míč ať si zůstane tam, kde je.

„Co to děláš? Nemůžeš přece jen tak zmizet! Musíme si rozmyslet, co teď uděláme.“ Asália zamávala rukou Lie před obličejem: „Slyšíme se? Mluvím s tebou!“

Lia odvrátila hlavu: „S halucinacemi se nebavím.“

„Co je to za nesmysl? Ta rána do čela přece bolela. Proč bych nemohla být skutečná?“

„Protože tvrdíš, že jsi elfka!“ Lia skoro křičela. „A elfové jsou jen v pohádkách.“

Asália na ní nevěřičně zírala přes obroučky brýlí: „Vy lidé přece moc dobře víte, že elfové existují. Jinak byste neměli v zahrádkách figurky elfů a nepsali byste o nás celé knihy! Obdivujete nás!“

„Promiň, ale elfové jsou vymyšlení.“

Asália mávla odmítavě rukou: „Většina lidí je prostě příliš hloupá a jejich zrak nedokáže proniknout závojem, který Jinoříši ochraňuje. Možná, že se vaše mozky nejen snadno otrásají, ale také se při tom jaksi zmenšují.“

„Taková drzost,“ ohradila se Lia. Už toho měla opravdu dost.

Dlouhými kroky došla na okraj plácku a spěšně se vydala přes park. Asália ji následovala v těsném závěsu a bez ustání do ní hučela. Lia si jí nevšímala. Nechala bez povšimnutí i děti ze sousední třídy, které tu seděly na lavičce zabrané do hry.

Pronásledovala ji představa, že by mohla potkat Larse, který platil za největšího drzouna ve třídě a který by si určitě neodpustil za ní zavolat něco jako „Hele, příšero, do masopustu je ještě daleko.“

Uklidnila se až ve chvíli, kdy potkala několik chodců. Nikdo na ni nezíral, což znamenalo, že její bláznivý vzhled s třpytkami a stříbrnomodrou hřívou byla pouhá představa. Měla otřes mozku a zcela jistě to byla jen otázka času, než se upovídáná Asália prostě vypaří.

Ve chvíli, když vyšly ven z parku a prodíraly se centrem města, kde právě vládla páteční odpolední špička, se Asália konečně odmlčela. Nicméně jen proto, aby mohla šeptem donekonečna opakovat: „Úžasně“ a „Jako v módním časopise, jen mnohem víc cool“, až jí nakonec její skutečně poměrně široká pusa znehybněla v němém úžasu. Nastalo takové ticho, až to vypadalo, jako kdyby Liina dvojnice úplně zmizela. Byla to příjemná představa. Když se však Lia chtěla přesvědčit, co je na tom pravdy, zjistila, že ve skle protější výlohy vidí stále odraz dvou dívek. Kráčela tu Lia v krátkých kalhotách, s hnědými vlasy svázanými do volného drdolu – a před ní se vznášela křehká bytost, která vypadala jako tanečnice v pohádkovém převleku. V převleku, jehož součástí byly i špičaté uši.

Jenže právě tohle stvoření se špičatýma ušima a třpytivou členkou na hlavě mělo na zádech školní batoh a v ruce hokejku.

Byla to ona, Lia Dornmeierová. Od nynějška elfí princezna.

Hromová rána

Lia otočila klíčem a zámek tiše cvakl. Jinak se dveře od jejich bytu otvíraly zcela neslyšně, protože byly skoro nové. Lia se sem s mamkou přistěhovala teprve před čtyřmi měsíci, krátce poté, co byl obytný blok dokončen. Všechno tu vonělo novotou a člověk si spíš než doma připadal jako na nějaké výstavě nábytku.

Lia pohlédla na zápěstí, kde nosila chytré hodinky, aby zjistila, kolik času jim ještě zbývá, než se mamka vrátí z práce. Jenže místo hodinek zdobil její zápěstí jakýsi ornament. Vypadal, jako kdyby tam někdo nakreslil tužkou na obočí spletitý oválný vzor. Když chodila Lia do páté třídy, s kamarádkou Smilou si jednou nakreslily podobný obrázek na hřbet dlaně a vypadalo to opravdu hezky. Jenže Lia se pak z toho celá osypala.

Zkusila si to místo promnout, ale jakmile se kůže dotkla, vzor se okamžitě změnil.

„Nech toho! Ať Fendril neaktivuješ.“

Lia však Asálii skoro neslyšela, protože se v tu chvíli ozval ještě jiný, mnohem silnější hlas: „U všech ostnatých želv, kde zase vězíš, ty mlhomozku?“

„V hlavě mi zní klukovský hlas,“ prohlásila Lia otřeseně.

Asáliiny oči za skly brýlí polekaně zamžikaly: „Hlavně neodpovídej. A vyplni ten Fendril, dokud není pozdě.“

„Jak se to dělá?“ Liino srdce se divoce rozbušilo.

„Lehce se ho dotkni a v duchu řekni: Spojení ukončit a ponechat ukončené. Nezapomeň na to, protože jinak se to vrískání ozve znovu.“

Lia měla o tom postupu sice své pochybnosti, přesto ale položila prst na zlatý ornament na svém zápěstí. Spletitý vzor se dal do pohybu.

„Asálio, ty mizerná potvoro. Neopovažuj se přerušit spojení,“ vyhrožoval chlapecký hlas.

Lia se přikrčila a zašeptala: „Spojení ukončit a ponechat ukončené. Prosím, prosím, prosím. Hlavně ponechat ukončené.“

Jako mávnutím kouzelného proutku se vzor na její kůži vrátil do své původní podoby.

„U hvězdných kouzel, tohle bylo těsné,“ Asália si přejela rukou po čele.

Lia tu stále ještě stála neschopná pohybu: „Co přesně se teď stalo? A kdo my to nadával do mizerných potvor?“

„Spojila ses s mým starším bratrem Doriemem. Je asi pěkně naštvaný, že jsem se jen tak beze slova vypařila.“ Asália pokrčila rameny: „To je jedno. Je to jeho problém.“

„Upřímně řečeno, znělo to tak, jako kdyby se tenhle vzteklý Dorien měl brzy stát naším problémem. Vlastně ne, jenom tvým problémem. Ty se teď postaráš o to, aby se každá z nás zase vrátila do svého těla. A pak co nejrychleji zmizíš tam, odkud jsi přišla.“

Asália zkřížila ruce na prsou: „Tak na to zapomeň. To zdvo-
jovací kouzlo mně nedalo tolik práce jen proto, abych to vzdala
u první překážky. Místo toho, abych seděla v té nudné škole
a otravovala se s ještě nudnějšími spolužáky, jsem Jinořší opus-
tila. Chci prozkoumat svět lidí. Koneckonců jsem princezna!“
Asália zadupala, ale protože měla na nohou botasky, moc velký
dojem to neudělalo. „Chci mobil, vlastní účet na Instagramu,
veganský hamburger s pálivými papričkami, šminky, barevné
pruhy ve vlasech...“

„Ty už máš.“ Lia oddělila jeden z modře světélkujících pra-
mínků a zvedla ho do výšky.

Asália se tím ale nenechala zaskočit: „A pak taky nemám se-
bemenší tušení, jak se to kouzlo vrací zpět. Zvláště, když se ne-
povedlo. Původně jsem si chtěla jen tvůj vzhled půjčit, protože
jsme přibližně stejně velké a staré. A pak taky vypadáš docela
cool, hlavně ty tvoje brýle. Ty jsou nejlepší.“ Asália si sáhla na ob-
roučky brýlí, takže jí zase seděly na obličejí nakřivo.

„Předtím jsi říkala, že jsem z toho vyšla líp než ty,“ řekla Lia.

Asália obrátila oči v sloup: „Elfí tělo je přece tisíckrát lepší než
lidské. Zvláště, když patří opravdové princezně z rodu Aureliantů.
Copak sis toho rozdílů nevšimla?“

Lia se dosud neodvažovala své nové tělo příliš vnímat.
Nakonec nepatřilo jí, stejně jako to zvláštní bublání v břiše
a legrační chuť v ústech. Děsila se chvíle, kdy bude muset jít
poprvé na záchod. Jinak ale musela přiznat, že je Asálino tělo
mnohem lehčí než její vlastní. Dokonce jí připadalo, jako kdyby
se vznášelo. A pak také už nemusela mít na nose brýle, které

nosila od nepaměti, protože bez nich viděla všechno rozmazaně. Poprvé v životě hleděla na svět elfíma očima. Bylo to úžasné.

Zvědavě si prohlédla chodbu. Všechno působilo mnohem barevněji než dřív a zároveň tak nějak vznešeněji. Dokonce i popínavá rostlina, která stála na příborníku! Její listy už nebyly matně zelené, ale třpytily se, jako kdyby je někdo posypal smaragdovými třpytkami.

Zatímco Lia nevycházela z údivu, popínavá rostlina natáhla šlahouny jejím směrem a zakývala listy.

„Pomoc! Ta rostlina se pohnula!“

Asália nehnula ani brvou: „Ta plazilka tě chtěla jen pozdravit. Vždyť jsi na ni zrovna zírala. Což je mimochodem pěkně nezdivořilé.“

Lia zavřela pusu. „Ta kytky na mě mávala?“

Asália svráстила obočí, jako kdyby nad něčím přemýšlela, a pak se zasmála: „Úplně jsem zapomněla, že lidské smysly nejsou tak vyvinuté jako ty naše, takže nejste schopni vidět rostliny, kameny a zvířata takové, jací doopravdy jsou.“ Pak potřásla hlavou, až se jí volně spletený drdol na temeni zatřásl: „Vlastně jste na tom docela bídne.“

„A proč o to nedokonalé lidské tělo tak stojíš?“ ohradila se Lia.

„Už jsem to říkala: Chci mobil, účet na Instagramu, růžové donuty...“

„Dobře, to už vím,“ povzdychla si Lia. „Chceš si udělat výlet do velkoměsta, zažít vzrušující svět plný lesku a hrát si na dívku ze světa lidí. Pro mě za mě. Ale co budu mezitím dělat já? Nemůžu všem říkat, že jsem jen tak změnila svůj vzhled.“

„Tak si vezmi taky volno,“ navrhla Asália. Liin problém ji očividně příliš nezajímal. Místo toho se zvědavě prohlížela v zrcadle, které bylo připevněné na zdi vedle šatní skříně.

Lia zvedla varovně prst: „Nemůžeš se z toho jen tak vyvléknout. To ty jsi celou tuhle šlamastyku způsobila, a tak ji dáš zase do pořádku.“

„To taky udělám,“ mávla Asália ledabyle rukou. „Ale až se mi bude chtít odsud pryč.“

„Ne, ted!“

Z Liina prostředníčku vystřelil miniaturní blesk, udeřil do zdi a zanechal tam stopu od sazí.

Obě dívky s sebou polekaně trhly. V tu samou chvíli se ze sousedního pokoje ozval nějaký rámus.

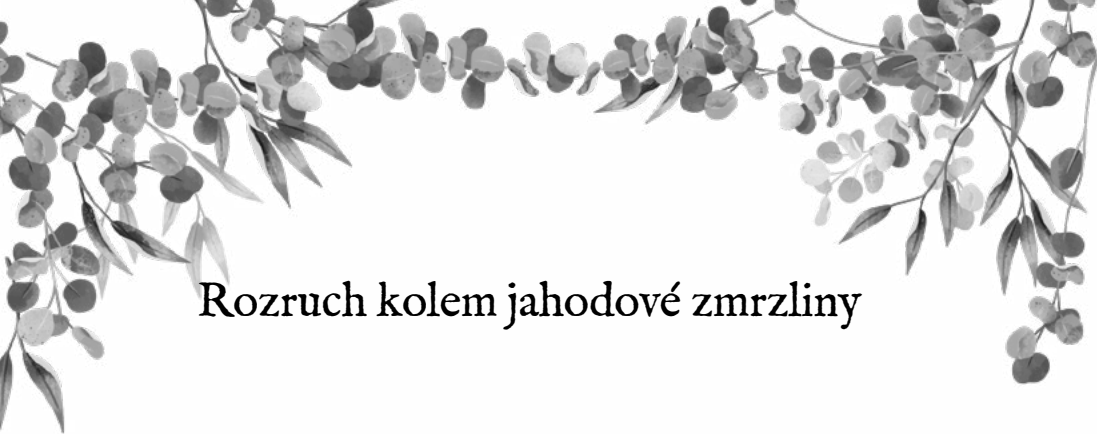
„To jsem taky udělala já?“ zeptala se Lia.

„Ne-e, ty jsi vyslala jen ten blesk.“ Asálii ten kousek očividně příliš neohromil. „Neměla jsem ani tušení, že to dokážu. Mysleli jsme, že metání blesků v naší rodině vymizelo. A co se týče toho rámusu... V žádném případě to nebyl hrom, který by následoval po blesku. Prostě tam jen něco spadlo. Máte kočky?“

„Ne, mamka má alergii na zvířata.“ Lia se cítila čím dál tím hůř.

„Pak nevím,“ řekla Asália. „Měly bychom si kvůli tomu dělat starosti?“

„Ty očividně ne,“ zamumlala Lia. Nahlas řekla: „Podívám se tam.“ Opatrně nakoukla za roh – a okamžitě ucukla zpátky. Ve tváři se jí zračila hrůza.

Rozruch kolem jahodové zmrzliny

Před Liou stál chlapec o hlavu větší než ona. A tvářil se *velmi* našťavaně. Až při druhém pohledu si Lia všimla špičatých uší, které mu vykukovaly z kudrnatých vlasů barvy bouřlivého nebe. Za ním se na zemi válel Liin stojánek na noty, který spadl, když ten kluk otevřel balkonové dveře.

„Ty asi budeš další elf na výletě,“ vyhrkla Lia. „Co by sis přál? Skateboard, tenisky nebo ďábelskou pizzu?“

Kluk s vlasy barvy bouřlivého nebe její otázky přeslechl a místo toho zavrčel: „Asálio Laliálo Pergusto, ty bláznivý kuloblesku, proč ses před školní branou vypařila? Dalo mi práci předložit našemu doprovodu vhodné vysvětlení, proč se vaše urozená výsost jen tak mírnix týrnix rozhodla zmizet.“

„Ale...“ Lia se pokusila ten proud řeči přerušit.

„Hlavně na mě nechod' s těmi tvými obvyklými výmluvami,“ utrl se na ni kluk. „Je to tvoje vina, že budeme mít zpoždění hned na začátku školního roku. Tobě to je možná jedno, ale mně ne! Moc dobře víš, že si po tom průšvihy loni musím dávat pozor a dělat všechno, jak se patří.“

„Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíš,“ přiznala Lia podle pravdy.

„Protože myslíš jen na sebe. Jsi sobečtější než kdejaký jeskynní skřet.“ Chlapcovy tmavě modré oči zlostně jiskřily.

Lia ustoupila o krok zpátky.

„Moc se nepředváděj, Doriene. Děláš z toho drama jako vždycky.“ Asália se postavila mezi Liu a rozčileného chlapce a našpulila rty, jako kdyby mu chtěla dát pusy.

„Takhle tedy vypadám, když jsem naštvaná,“ pomyslela si Lia. Jako Emilka Jahůdka. Chtěla se poškrábat na hlavě, ale naražila na čelenku. Lepší ale vypadat jako Emilka Jahůdka než jako vzpurná elfí princezna, které ani nedrží korunka rovně na hlavě.

Asália se však v tu chvíli nestarala o to, jak vypadá. Byla na svého velkého bratra pořádně naštvaná. „Než tu začneš dělat pozdvižení, můj milovaný Doriene, vzpomeň si, co jsem řekla tobě a všem ostatním, kdo mě ráčili poslouchat: Nemám nejmenší chuť chodit do té hloupé školy! A přání princezny by se mělo respektovat. Tečka.“

Kdyby nebyla Lia přítomností toho kluka, který se jmenoval Dorien, tak zaskočená, dala by se do huronského smíchu, když viděla, jak přeskakuje pohledem z Asálie na ni a zase zpátky. Pak popadl Liu za paži a zadíval se na ornament na jejím zápěstí.

„Řekni, komu patříš,“ vyzval Fendril.

Lia ucítila lehké zašimrání na kůži a vzor se změnil.

Ať už ta změna znamenala cokoliv, Dorien vypadal spokojeně. „A teď mi řekni, kdo je nyní tvým nositelem,“ vyzval Fendril. Vzor se znovu proměnil.

Chlapecko obočí vylétlo do výšky: „U všech zamotaných vousů, kdo je Larisa Dornmeierová?“

„To jsem já,“ pípla Lia. „Ale můžeš mi klidně říkat Lio.“

Dorien si jí ale nevšiml. Hleděl na sestru, jako kdyby jí nejradši dal pořádný výprask. Přinejmenším. Lia se dokonce zdálo, jako kdyby mu vlasy čechral vítr, ale možná, že si to jen namlouvala. Vlastně celá jeho bytost připomínala bouřku, která co nevidět vypukne.

„Tak proto jsi chtěla za každou cenu vidět ty vodopády v Zarzovém údolí,“ vybuchl. „Bylo mi divné, odkud se v tobě bere ten náhlý zájem o dějiny elfů. A ty sis chtěla jen nasbírat rozpustné krystaly, abys mohla provést vyměňovací kouzlo a uskutečnit svůj bláznivý plán hrát si na dítě ze světa lidí.“

„Mělo to být zdvojovací kouzlo, abys věděl,“ ohradila se Asália.

Dorien se uhodil dlaní do čela: „Tak už je mi jasné, proč se to nepovedlo. Měla jsi použít dvojitou dávku rozpustných krystalů nebo čekat do léta, až bude slunce stát na obloze nejvýše. Jen tehdy jsou rozpustné krystaly dost mocné na to, aby se tak obtížná věc, jako je zdvojovací kouzlo, podařila. Konec konců na sebe bereš podobu někoho jiného. Vyměnit jedno tělo za druhé je proti tomu hračka,“ zasténal. „Nech mě hádat, drahá sestřičko. Přecházíš si celý postup jsi nepovažovala za nutné.“

Asália si jen odfrkla, ale tváře jí zrudly.

„Na to, že se to Asáliino čarování nějak nepovedlo, jsme už přišly,“ vmísila se do rozhovoru Lia. „Můžeme to teď nějak napravit, prosím? Mamka se brzy vrátí domů a já nevím, jak jí vysvětlím, že sice vypadám jako elf, ale jinak jsem to pořád já.“